

het visserijblad

Vrijdag 3 januari 1975 — Nr. 1

GEMEENTE KOKSIJDE
BIBLIOTHEEK VISSERIJMUSEUM
OOSTDUINKERKE

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, BUPUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELS-
KAAI 30, OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

DE PERS EN ONZE VISSERIJ

Geregeld verschijnen in de pers artikels over de aanvoer, de prijzen en worden dan beschouwingen weer gegeven, welke niet alleen in strijd zijn met de waarheid, maar die een totaal verkeerde indruk verwekken.

Dit is zo geweest voor het hoogwater op 31 december, waarvoor bij velen de schrik op het lijf werd gejaagd.

Dit is nu zo geweest voor de prijs van tongen en tarbot en dit is nu het geval in de Kerstweek, waarvan men schreef dat tien duizenden kg *minderwaardige vis* (?) naar de vismeelfabrieken diende verwezen.

Over de springtij van 31 december hadden we het reeds in het Nieuwsblad van de Kust van 26 december, waarin we verwezen naar de verklaring van Armand Pien en de heer Luyens, directeur van de Loodsdienst, die er op wezen, dat zelfs bij storm we het hoogste getij van het jaar niet zouden bereiken.

De nacht van 31 december is dit jaar maar zo zacht en kalm verlopen.

Wat het opschroeven in de bladen van de prijzen voor tarbot en tong betreft, dient gezegd dat het 14 daagse stormweder welke we gekend hebben vóór Kerstdag er niet toe bijgedragen heeft veel kwaliteit en fijne vis als tarbot en tong aan te voeren, in strijd met vorig jaar Kerstdag en Nieuwjaar...

Dat de prijzen van vier en drie tongen in een kilo en de tarbot op een bepaalde dag dan uitzonderlijk 250 à 280 fr per kilo noteerden, is begrijpelijk. Kost mooi vlees ook geen 300 fr en meer per kilo?

En is die prijs vergeleken met deze van 20 jaar geleden dan zo duur? Dat een winkelier van die prijs 500 fr maakt, zoals in de bladen geschreven werd, is niet de fout van de visser en zelfs zeer onwaarschijnlijk, daar wij dit nergens ondervonden.

En hoeveel restaurateurs bevoorraden zich niet bij de grossisten in de vismijnen van de kust, die amper 10 t.h. winst nemen op die vis?

Tarbot en tong zijn luxe vis en elkeen wil dat op die dagen eten! Maar is een goede verse plaat, een stuk verse kabeljauw, vlaswijting en koolvis ook niet even lekker in de oven of anders geprepareerd?

Als men wild eet, betaalt men voor een stukje haas in een restaurant geen 250 à 300 fr? En dan is dat nog maar een stukje van 200 gr. Over de hoge vleesprijzen schrijft men niets. Men is die prijzen immers gewoon. Maar van zodra een schip een miljoen frank besomt of voor een paar honderd kg tong, twee honderd à twee honderd vijftig frank per kg in de mijn ontvangt, dan wordt dit geblokkeerd.

Voorlichting

En hier moeten we niet zoveel het verwijt richten tot de journalisten, de radio en de televisie, maar tot diegenen die ze voorlichten en die met 'n zekere fierheid dommigheden melden. En dit zijn dikwijls mensen uit de visserij of vishandelswereld zelf!

Naar de

Vismeelfabrieken

Dat er tijdens de week vóór kerstdag dus op 23 en 24 december, tien duizend kg verse vis aan de minimumprijs niet kon verkocht worden en naar de vismeelfabrieken diende verwezen, is een jaarlijks verschijnsel. Ook in Holland gingen die week tien duizend kg verse vis naar de vismeelfabrieken. De fout ligt bij het gebrek aan afname in die week en bij gebrek aan een wel doordachte propaganda voor verse vis, waar het zou passen en ten goede komen bestaat geen enkele organisatie die daaraan denkt.

De rederscentrale mag het verwijt gemaakt, op dat gebied niet of onvoldoende georganiseerd te zijn.

En van een propagandacommissie voor visverbruik dient niet meer gesproken omdat van daaruit, sedert alles zo goed gesmeerd in Brussel zou geschieden, niets praktisch, niets positiefs meer is terecht gekomen, al beschikken ze over evenveel geld als toen die organisatie in de burelen van de Rederscentrale werkte.

Tenslotte is het een feit, dat indien er een cooperatief organisme van reders bestaat, die modern ingericht is en deze verse vis zou kunnen opvangen, zij zeker even lekker en zelfs beter op de tafel zou kunnen terecht komen van de duizenden homes waar duizenden en duizenden kinderen er zouden van kunnen genieten.

Vis is een gezond voedsel. Het moet alleen vers kunnen bereid en ontdaan van zijn graten. Vissoep is het lekkerste wat men kan eten. Waarom zou tijdens die bepaalde perioden van goedkope verse vis niet kunnen gebruik gemaakt om ze op te dienen in homes, rusthuizen? Waarom moeten het met Kerstdag en Nieuwjaar wild, droge kalkoenen, kiekens, enz zijn?

We hadden met Kerstdag en Nieuwjaar de gelegenheid een paar homes aan de kust te bezoeken, waar in elk een 60-tal kinderen van

(Vervolg blz. 2)

DE OVERBEVISSING IN HET VERLEDEN

In 1780 schreef de akademie van Brussel een wedstrijd uit voor een studie over de overbevissing en de middelen om daaraan te verhelpen, met opgave van de vissoorten die door de vissers het meest gevangen worden.

Een verhandeling hierover, geschreven in het Nederlands, werd door Verhoeven, permanent sekretaris van de akademie voor Schone Kunsten van Mechelen, ingezonden en in 1782 bekroond.

De bezorgdheid, ontstaan door de schijnbare vermindering van de vis te De Panne, te Oostende en te Blankenberge, had reeds voorgeschreven maatregelen in toepassing gebracht om deze voorgewende visvermindering langs onze kust tegen te houden.

MAAR IS DEZE VREES GEGROND ?

Wordt de vis op onze kust zeldzamer? Is er reden om maatregelen op te leggen die deze vernietiging door onze zeevisserij moeten tegengaan?

Een commissie, ingesteld in 1866 door M. Ch. Rogier, toenmalig minister van Binnenlandse Zaken, heeft met alle middelen getracht de gestelde vragen op te helderen. Zij heeft de vissers ondervraagd, de reders en de personen die zich met de zeevisserij bezighouden in België, Holland, Noorwegen, Engeland en Schotland. Maar zij heeft vooreerst de Belgische Kust bezocht en zich achtereenvolgens begeven naar De Panne, Nieuwpoort, Oostende, Blankenberge en Heist. Alle antwoorden die werden gegeven door vissers en reders werden door de commissie genoteerd; zij heeft een lijst opgesteld van de bestaande vissersvaartuigen die in de onderscheiden havens verblijven, om er zich van te vergewissen of het aantal was verhoogd of verminderd; zij is vervolgens naar Holland gereisd om ook daar de vissers van de kuststreek te onderhoren en om er het resultaat vast te stellen van de nieuwe maatregelen die er van toepassing waren geworden.

Immers, sedert 1857 is de visserij in Holland totaal vrij geworden: alle vroegere beperkingen inzake vangstplaatsen en vangstmethodes zijn opgeheven. En wat is nu het resultaat van dit experiment? Dat noch vissers noch reders zouden willen terugkeren naar het vroegere systeem, en dat iedereen de huidige vrijheid verkiest. Daarenboven is het volgende opmerkenswaardig: toen men voordien een bepaalde maaswijdte oplegde, liepen de vissers gedurig straffen op omdat zij de mazen te nauw hadden gebreed terwijl nu, na de intrekking van dergelijke overtredingen, overal langs de kust de netmazen aanzienlijk wijder zijn geworden.

En is de visstand verminderd in Holland tengevolge van deze onbeperkte vrijheid, die de vis zou kunnen uitroeien? Nee. Alle vissers zijn akkoord om te verklaren dat ze over het algemeen zo niet meer, dan toch minstens evenveel als vroeger vangen.

Zo lees ik het in *Patria Belgica*, première partie: *Belgique physique*, Chap VIII Poissons et Pêche, Bruxelles 1973, par M. Van Beneden, professeur à l'université de Louvain, membre de la classe des Sciences de l'Académie.

Professor Van Beneden zal zijn artikel eindigen met de, weliswaar weinig wetenschappelijke konklusie: „M. de Sélys-Longchamps had graag bepaalde beperkingen opgelegd gezien voor onze kleine kustvisserij, en M. Bortier had gewild dat er enkele maatregelen werden getroffen om de verkoop van vis, die niet een bepaalde lengte had, te verbieden. Enkele leden van de Belgische commissie traden in het begin de mening bij van M. de Sélys-Longchamps; maar, in overweging nemend de zeer kleine kust die wij hebben en wetend hoe gemakkelijk de vis zich in het algemeen verplaatst naar die plaatsen waar een goede temperatuur heerst en waar voldoende voedsel te vinden is, terwijl het minderwaardige dat vernield wordt van zo weinig belang is tegenover de grote vruchtbaarheid van de

(Vervolg blz. 2)

DE PERS EN ONZE VISSERIJ

(Vervolg van blz. 1)

allerlei gevallen in onder gebracht zijn. We zagen de menu en we weten hoe schaars sommige homes met hun budgetten moeten omgaan. We weten dat vis van bepaalde firma's in het Binnenland, wordt opgedrongen en daar moet geleverd worden. We stellen vast dat deze vis veelal goed is om in een vuilbak terecht te komen en we stellen ook vast dat het niet te verwonderen is dat velen niet graag vis eten en directies van Homes nergens kunnen gaan om raad en om hun beklag te maken.

Vermits de Propagandacommissie voor Visverbruik over te weinig geld beschikt om affiches, brochures en allerlei onzin de wereld in te zenden, waarom zou haar secretariaat aan de kust, waar het hoort en niet

te Brussel, niet kunnen ingericht om als voorlichting te dienen van de velen die vis willen eten, die slechte vis krijgen, die als pers willen ingelicht worden, die radio en televisie dagelijks zouden kunnen voorlichten, enz...

Het huidige budget van anderhalf a twee miljoen zou volstaan en in die zin veel meer nut bijbrengen dan al wat thans gebeurt.

Want waar moet men zich in al de gevallen hierboven aangehaald inlichten, om er een praktisch gevolg in het belang van visserij en vishandel te kunnen aan geven. Het is alleen kwestie van een bevoegd persoon die iets voor die job voelt en vis kent! Wie geeft zijn visie? Wie helpt er ons? Ons blad staat er voor open.

P. Vandenbergh.

DE OVERBEVISSING IN HET VERLEDEN

(Vervolg van blz. 1)

visstapel en met de bedenking dat, waar de mens zich ook bevindt, hij in de onmogelijkheid verkeert het evenwicht te verbreken dat de Schepper bewerkte tussen de verdelgung en de voortzetting, tussen dood en leven, zijn de kommissieleden ten dage tot de overtuiging gekomen dat maatregelen, reglementen en beperkingen, van welke aard ook, de visser alleen maar kunnen plagen, de nijverheid schaden en voor de mens zonder enig nut zullen zijn."

Mutatis mutandis zijn deze geschriften van 100 jaar geleden, en de beschreven maatregelen die 200 jaar oud zijn, vandaag opnieuw zeer aktueel geworden. Ik geef graag toe: niet altijd even wetenschappelijk. Ook niet wanneer de eerbiedwaardige hoogleraar ergens ponceert dat alle visserijvloeden tezamen niet in staat zijn om in één jaar aan vis uit de zee te halen wat een paar veelvraten oppeuzelen in 1 maaltijd. Maar waarom zou eigenlijk de alarmkreet van de vijftiger jaren, die vandaag de dag overdovend opklinkt, zoveel meer een gewettigde ernst uitdrukken dan het bevel van kustkommandant van Napoleon, dat in de archieven van het Blankenbergs stadsbestuur bewaard is gebleven en luidde: Burgers, ik verzoek u te willen proklameren dat, tot nader order, geen enkel visser mag uitvaren?

Het is alweer een mensengeheugen geleden dat wij totaal onaangekondigd, volledig onverwacht in 1963 die wonderbare tongenvangst hebben beleefd. Het mirakel duurde zovele weken dat iedereen apocalyptisch het einde van de tongstapel aankondigde. Dit kon niet alleen niet blijven duren, maar het betekende het einde van de zeetong! En vier, vijf jaar geleden was het gedaan met de garnaal! Dat is geen fantasie van 1850 maar pijnlijke ervaring van de kustvisserij, die alle hoop had opgegeven, maar in 1973 uitermate is beloond geworden voor een groter vertrouwen in de ongekende krachten van de zee dan in het pessimisme van bepaalde wetenschapslui.

Toen de gistfabriek bepaalde afvalstoffen in zee loosde op plaatsen waar onze mensen normaal hun garnaal gaan vinden, was de verontwaardiging algemeen omdat én het spul zodanig stonk dat de ganse vangst diende over boord gekipt te worden én op de lozingsplaats zelf alle garnaal verstikt werd. De mensen van wetenschap en laboratoria hebben, na maandenlang onderzoek en studie, de blijde boodschap komen verkondigen dat het geloosde spul niet giftig was noch gevaarlijk, maar integendeel biezonder goed en nuttig bleek te zijn voor de garnaal, zodat van stank en verstikkingsdood niet moest gesproken worden...

Ik voel me allerminst geroepen om de profeet van een tegenkultuur te worden en ik durf geenszins het nut en de noodzaak van studie en onderzoek in twijfel trekken. Wat ik alleen meen te mogen uitspreken is mijn twijfel aan formele uitspraken over zaken die amper begonnen zijn.

Daarnaast zet ik mijn verontwaardiging t.o.v. industriële visserij, puf enz., van stroom- en zeebezoedeling, die voor een leek als ik veel destruktiever overkomen dan de huidige Europese visserij-aktiviteit; mijn woede vooral tegen deze regering, die vangstkota opleggen, maar intussen kerncentrales plannen aan de visserijkusten, terwijl ik op kerstdag las dat in Vandelos, Spanje, sedert daar een kerncentrale met zeewater als koelmiddel werkt, de vissers klagen dat in een straal van 8 km. niets meer leeft in zee en dat de steriele zone langzaam uitdeint.

Wat er dan ook allemaal mag waar zijn, wat er dan ook voor de toekomst moge te vrezen zijn, 1 jaar zullen wij het toch nog wel volhouden ZONDER OVERBEVISSINGSMAATREGELEN, en laten de regeringsleiders er eerst voor zorgen dat 1975 voor onze vissers leefbaar blijft middels een zo groot mogelijke aanvoer tegen gegarandeerd voldoende hoge prijzen.

JEF DEROOSE.

De beperking van de visserij

Holland akkoord?

De IJmuider Courant van zaterdag maakte een bericht, bekend van de minister van Landbouw inzake de beperking van de visserij in 1975.

Uit dien hoofde stelden we vast, dat de Hollandse minister zich akkoord verklaard heeft met deze beperking voor zover de andere partners het ook zijn.

De andere partners moesten vóór 15 december hun advies laten kennen en zo ze het niet deden, dan werden ze aanzien als het eens zijnde. Dit is dan ook gebeurd.

De IJmuider Courant schrijft dienaangaande het volgende:

«De minister van Landbouw en Visserij, mr A. van der Stee, heeft de Noord-Oost-Atlantische-Visserij-Kommissie laten weten dat Nederland akkoord gaat met de aanbevelingen van de kommissie voor platvis (tong en schol) en rondvis (kabeljauw, schelvis, wijting) mits ook de overige partnerlanden dit doen.

Dit betekent dat voor Holland per 1 januari de volgende rondvis-quota in de Noordzee gelden: (x 1000 ton): kabeljauw 26,0 (356,0), schelvis 14,0 (275,0), wijting 14,0 (189,0), totaal 54,0 (700,0).

Elk land mag de quota voor één of meer van de drie vissoorten met 10 pct. of 500 ton (als dit hoger is) overschrijden, mits het binnen het totale quotum voor de drie soorten blijft.

Ten aanzien van tong en schol zullen — onder het gemaakte voorbehoud — in 1975 de volgende quota voor ons land gelden (met tussen haakjes de totale quota — maal duizend ton):

Noordzee: tong 9,2 (12,5) en schol 17,5 (126,0), Ierse Zee: tong 0,245 (1,7) en schol 0,02 (5,1).

Schepen, groter dan 50 BRT en met een vermogen van meer dan 300 PK mogen niet trawlen op tong en schol binnen de 12 mijl, gerekend vanaf de laagwaterlijn, voor de kusten van België, Nederland, de Bondsrepubliek en de westkust van

Denemarken, tot 56 graden 30 minuten N.B. In dit gebied is een bijvangst van 10 pct aan tong en schol toegestaan.

Voor de vangst van haring in de Noordzee en het Skagerrak bestaat een quotaregeling van 1-7-1974 — 30-6-1975. Ons land heeft hierin een quotum van 27.000 ton op een totale hoeveelheid van 494.000 ton (w.v. maximaal 107.000 ton jonge haring). Het nationale quotum mag in de periode 1-7-1974 — 1-2-1975 met 5 pct. van de vangst van volwassen haring overschreden worden.

Nederland heeft zich verder akkoord verklaard met de aanbeveling van de Kommissie betreffende een beperking gedurende de eerste zes maanden van 1975 van de vangst van makreel voor vismeeldoelende.

BERICHT VOOR REDERS EN ZEELUI

Begin 1975 belegt de Regie van T.T. contactvergaderingen voor de reders en de zeelui betreffende het gebruik van boordradio's in de vissersvaartuigen, de problemen van de radio-maritieme communicatie en de bescherming van de onderzee-kabels.

Iedereen die hiervoor interesse heeft wordt vriendelijk uitgenodigd.

De bijeenkomsten hebben plaats — op vrijdag 3 januari te 10 uur in de conferentiezaal van de vismijn te Zeebrugge; — op maandag 6 januari te 15.30 uur in de Eurohall (Sprotkot) van de vismijn te Oostende.

ZEEBRUGSE VISSERSHAVEN

In antwoord op het schrijven v. volksvertegenwoordiger Fernand Vandamme in datum van 5 juli '74 aan de h. minister van Openbare Werken, Jean Defraigne, in verband met de uitbreiding van de Zeebrugse vissershaven, liet het ministerie van openbare werken het volgende weten. Vooraleer aan een eventuele uitbreiding of vermeerdering van het aantal ligplaatsen te denken, moeten er bij prioriteit volgende belangrijke verstevigingswerken uitgevoerd worden. 1 Verstevigen van de beschroeiing van de oolingen aan de ingang van de vissershaven (over een lengte van 295 m.); 2 Het verstevigen van de oude kaaimuren. Hierop aansluitend zullen de verdiepingsbaggerwerken dienen uitgevoerd te worden.

Indien in de toekomst mocht blijken dat het aantal ligplaatsen in de vissershaven niet meer voldoet, kan de aanleglengte ten behoeve van de vissersschepen uitgebreid worden, door de vissershaven in Oostelijke richting te verlengen met nieuw te bouwen kaaimuren. De havenplanning in de toekomst zal

uitwijzen of die laatste uitbreiding nodig zal zijn.

Tot daar dit antwoord.

Het komt ons voor dat de minister van Openbare Werken de toestand in de haven Zeebrugge niet goed kent en zelfs niet weet dat er een geweldig tekort is aan ligplaatsen voor de visserij.

Hij schijnt ook niet te weten dat veel vaartuigen in de vissershaven liggen, die er in feite niets te zien hebben en er niet zouden mogen liggen. We vernoemen hier de baggermolens van Decloedt, de yachten en de pleziervaartuigen, die nodeloos de plaats innemen van de vaartuigen voor wie die haven in feite gebouwd werd. Het antwoord van de minister is een oud liedje dat al jaren herhaald wordt, maar geen oplossing krijgt in zoverre dat de grote vissersvaartuigen er geen los- noch ligplaats meer hebben zoals het hoort en bij laag water zelfs de haven niet kunnen aandoen.